oolt kanda. Kui meile seläbbi mingi süü ei tõuseks! Anna nõu, armas abbikaasa, mis meie peame teggema?« Praua wastas kui herra juttu lõpetanud: Essiteks on tarwis et ma lapse näha saan, sele peale wõin ma otsust anda: Herra ütles: »Wistist saab keña wiisakas laps siño meele päraft olla; ma ei olle paljo illusamate lapsi weel näinud kui weike Betti on.« Praua silmad akasid pörutama tilt ta perremise kombel küssis: Wai nõnda? miña kardan ehk paljo illusam kui meie enda lapsed. Kui assi seda-wiisi siis ei wõi meie tedda mitte oña kotta wõtta. — Päraft lõunat läksid herra ja praua ühes küllasse. Tooms ja Betti istusid läwwe pingil. Praua pañi lapse keñadust iñeks ja ütles lahke sõñaga: »Siña mahajäetud waene-laps! astu miño jure, ma tahan sulle eñaks olla. Jätta hä perrerahwaga juñalaga, ja tulle miño kaasa.« Kui Betti talorahwast tänand ja juñalaga jätnud, wõttis ta Toomsi käest kinni, üteldes: Armas Tooms, lähme siis mõisa! »Mõisa, mõisa?« — pobbises Tooms: »se on õige, Peetrus teggi taewa wärawa lahti.« Praua astus kohkudes mõne samu taggasi ja ütles: Ei se lähe korda, armas laps! ullo waña-meest ei tohi siña kaasa wõtta, se olleks mulle surmaks kui ma teña mõistmata jutte peaksin kuulma. Betti seisis kahewahel, kord täddi, kord sullase peale wadates. Seal puutus Toomsi jalg ühe suure pako wasta: »Kas sa olled wässind, waene Betti? küssis ta aleda eälega nõnda kui eile: »oota, ma tahan sind natuke kanda.« Siin wõttis ta puu-rahnu sülle ja kõndis ähkides möda tubba. Se armo näitmine löhkus Betti südame, ruttust lasktis ta praua käest lahti, akas nuttuga Toomsi kaelast kinni ja ütles: »Ei, ei, armas Tooms, ei raatsi miña sind maha jätta, nõnda kui siña mind ei olle mahajätnud.« Se on wägga kiidowäärt, armas laps! — ütles praua: — Juñal oidko mind teie sõbrust lahutada. Sele peale tingis ta perremehega, lubbas päwarju ja toidu eest ausaste tassuda, kui Tooms ja Betti seie piddid jäma. Praua käskis Betti iggapäw mõisa tulla teiste lastega mängima ja ütles wiimaks weel perrenaisele salamahti: lasse tüttarlaps köik majja tööd õpida ja talorahwa riides käia. Talorahwas wõttis wiisaka lapse ja önnetoma waña-mehe rõemuga wasto.

Mõne päwa päraft kutsuti Betti mõisa, lastele wõersi; teñal olkid jubba talorahwa ehted. Praua tulli oña kolme lapsega teña wasto: pojja niñi olli Eduard, Matilde wañema ja Saara noorema tütri niñi. — Praua ütles: waadake lapsed! seal tulleb se waene-laps, kedda meie surmast peastsime. Olge lahked weike Betti wasto, kes teiega suggulane on. Eduard ütles waljo sõñaga: Terre oñikust, Betti! siña wõid miño obbone olla kui mul lustib kutsari mängida. Miño õed ei taha kumbki obboseks olla, selepäraft pead siña mulle obboseks jäma. Mõlemad tütrid, kes seie sadik pilgessilmi waest-last waadanud, akasid suure eälega naerma ja ei wõtnud Betti lahke